

I. Р. Серажимаспірант кафедри кримінального процесу,
детективної та оперативно-розшукової діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПЕНІТЕНЦІАРНА КОРУПЦІЯ ЯК КРИМІНОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Статтю присвячено дослідженню пенітенціарної корупції як кримінологічної проблеми. Розглянуто сучасний стан корупційної злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України, досліджено її кількісно-якісні характеристики, проаналізовано основні напрями корупційної діяльності. Встановлено, що в структурі корупційної злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України в цілому превалюють кримінальні правопорушення у сфері службової діяльності, насамперед прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою, а також кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів. Визначено, що більшість корупційних злочинів, вчинюваних представниками органів та установ виконання покарань, пов'язані з отриманням неправомірної вигоди за постачання засудженим й ув'язненим заборонених предметів і речовин, у тому числі наркотичних засобів, психотропних речей, їх аналогів або прекурсорів. Встановлено, що системним явищем у кримінально-виконавчій сфері є надання засудженим незаконних пільг та переваг під час відбування покарання (сприяння у застосуванні дострокового звільнення від відбування покарання, заміни невідбутої частини покарання більш м'яким тощо), а також потурання їх протиправній діяльності в обмін на матеріальні ресурси. Визначено, що у сфері виконання покарань поширеним також є отримання незаконної винагороди за вирішення кадрових питань, розкрадання товарно-матеріальних цінностей установ виконання покарань, незаконне використання праці засуджених, порушення законодавства у сфері публічних закупівель. На основі проведеного дослідження зроблено висновок про поширеність корупційних проявів у пенітенціарній сфері, наголошено на необхідності подальшого дослідження детермінант пенітенціарної корупції та розроблення комплексної системи заходів попередження цього явища.

Ключові слова: корупція, корупційні правопорушення, персонал Державної кримінально-виконавчої служби України, злочинність персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України, девіантна поведінка персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України.

Постановка проблеми. Злочинність персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України є найбільш небезпечним проявом девіантної поведінки цієї категорії осіб. Як слушно зазначається в літературі, кримінальна активність персоналу цього органу хоча і є значно нижчою, ніж серед інших верств населення, і абсолютна кількість зареєстрованих правопорушень також відносно невелика, тим не менш, злочини цієї групи характеризуються підвищеною небезпекою внаслідок значущості здійснюваних Державною кримінально-виконавчою службою України функцій [1, с. 169].

У свою чергу, у структурі цього виду злочинності превалюють кримінальні правопорушення у сфері службової діяльності, насамперед

вчинювані з метою одержання неправомірної вигоди, та пов'язані з протиправним використанням наданих службових повноважень і пов'язаних з ними можливостей.

У зв'язку з цим, актуальним є питання щодо необхідності поглибленого дослідження проблем корупційної злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України (пенітенціарної корупції) з метою розроблення наукових рекомендацій щодо її попередження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вивченню питань протидії злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України приділено уваги в роботах Є. Ю. Бараша, І. Г. Богатирьова, Т. А. Денисової, В. М. Дрьоміна, З. В. Журавської, О. Г. Колба,

В. Я. Конопельського, В. О. Лисенка, Я. О. Ліховіцького, В. В. Лопохи, В. С. Медведєва, Ю. В. Орла, В. Ф. Примаченка, В. І. Руденка, І. С. Яковець та інших дослідників.

Разом з тим, проблема ефективного запобігання поширенню корупційної злочинності серед персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України залишається актуальною та потребує подальшого наукового вивчення.

Метою статті є дослідження сучасного стану корупційної злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України (пенітенціарної корупції).

Виклад основного матеріалу дослідження. Протягом останніх 10-15 років структура злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України залишається достатньо стабільною – серед офіційно зареєстрованих превалюють кримінальні правопорушення у сфері службової діяльності, насамперед прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою, а також кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів.

Так, у 2020 р., за даними Єдиного звіту про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, з 32 встановлених осіб – представників персоналу кримінально-виконавчої служби – 28 вчинили кримінальні правопорушення, у тому числі 17 – тяжкі та особливо тяжкі, і 4 – кримінальні проступки. Найбільше встановлено осіб, що вчинили кримінальні правопорушення, передбачені ст. 307 Кримінального кодексу України (далі – КК України) – 9, ст. 309 КК України – 7, ст. 368 КК України – 7, ст. 366-1 КК України (нині виключено) – 4, ст. 365 КК України – 2, ст. 366 КК України – 1, ст. 369 КК України – 1, ст. 191 КК України – 1 [2].

Таким чином, переважну більшість кримінальних правопорушень, вчинюваних персоналом органів та установ виконання покарань, становлять правопорушення, пов'язані саме з виконанням професійних обов'язків. При цьому, найбільше занепокоєння викликає той факт, що більшість з них мають яскраво виражену корупційну спрямованість.

Слід зазначити, що п. 2 розділу IV Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, затверджених наказом Міністерства юстиції України від 28.08.2018 р. № 2823/5 [3], персоналу категорично забороняється встановлювати з засудженими та їхніми близькими особами будь-які стосунки, не регламенто-

вані кримінально-виконавчим законодавством та Правилами.

Однак, як слушно зазначається В. Я. Конопельським, корумпованість співробітників Державної кримінально-виконавчої служби України залишається гострою проблемою українського суспільства, оскільки паралізує довіру суспільства до органів та установ виконання покарань і до держави в цілому. При цьому, прийняття низки нормативно-правових актів антикорупційного спрямування не дало бажаного результату і не призвело до відчутних позитивних змін у справі протидії корупції в Україні, зокрема, зменшення її рівня і негативного впливу на функціонування органів державної влади [4, с. 108–110].

Унаслідок вчинення кримінальних правопорушень корупційної спрямованості у пенітенціарній системі України, під сумнів ставиться ефективність діяльності Державної кримінально-виконавчої служби України, можливості її позитивного впливу на засуджених, компрометуються органи і установи виконання покарань, псується імідж її співробітників, втрачаються державні матеріально-фінансові ресурси, зужуються можливості у запровадженні нових перспективних форм господарської діяльності, укорінюється віра засуджених і співробітників у необхідність існування корупції та кримінальної субкультури, в середовищі співробітників зникає сама ідея можливості просування по службі за досягнення у службовій діяльності, втрачається віра у дієвість норм професійної етики [5, с. 54–55].

Корумповані співробітники фактично стають «партнерами» учасників неформальних угруповань в місцях позбавлення волі, всіляко сприяючи злочинній діяльності останніх і уникненню ними відповідальності. Корупція є її своєрідною базою для вчинення інших кримінальних правопорушень як у пенітенціарній системі, так і за її межами, у тому числі стосовно засуджених, персоналу органів і установ виконання покарань та інших осіб.

Незважаючи на те, що корупційна злочинність персоналу кримінально-виконавчої служби характеризується високою латентністю, слід ураховувати, що про злочини співробітників, як правило, добре відомо самим засудженим, оскільки злочинні корупційні дії у багатьох випадках вчиняються або стосовно них самих, або на їх пропозицію. Цей факт також впливає на і без того невисокий авторитет органів й установ кримінально-виконавчої системи та їх представників.

Аналіз офіційних статистичних даних, судової практики та досліджень фахівців дозволяє дійти висновку, що основними напрямками злочинної корупційної діяльності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України є: постачання засудженим в установи виконання покарань та ув'язненим у слідчі ізолятори заборонених предметів і речовин, у тому числі наркотичних засобів, психотропних речей, їх аналогів або прекурсорів; надання засудженим (ув'язненим) незаконних пільг і переваг під час відбування покарання, а також потурання їх протиправній діяльності; протиправне сприяння засудженим у застосуванні до них умовно-дострокового, дострокового звільнення від відбування покарання, заміни невідбутої частини покарання більш м'яким, інших можливостей прогресивної системи виконання покарань; одержання керівним складом неправомірної вигоди за вирішення кадрових питань, у тому числі за призначення на посади та просування підлеглих по службі; розкрадання грошових коштів та товарно-матеріальних цінностей; незаконне використання державного майна та праці засуджених (ув'язнених) для задоволення власних потреб; корупційні дії під час здійснення публічних закупівель у кримінально-виконавчій сфері.

У сучасних умовах більшість корупційних злочинів, вчинюваних персоналом служби, пов'язані з отриманням неправомірної вигоди за постачання засудженим та ув'язненим заборонених предметів та речовин, у тому числі наркотичних засобів, психотропних речей, їх аналогів або прекурсорів.

До предметів, наявність яких у засуджених негативно впливає на забезпечення встановленого законодавством порядку виконання та відбування покарань, в першу чергу належать: наркотичні засоби, алкогольні напої, гроші, засоби мобільного зв'язку, колючо-ріжучі предмети, вибухові пристрої, холодна і вогнепальна зброя, спеціальні засоби активної оборони. Більшість перерахованих заборонених предметів і речовин потрапляє до засуджених, як правило, із-за меж установ виконання покарань [6, с. 486].

Як зазначається в літературі, одним з підтверджень та індикаторів широкої поширеності явища незаконного проникнення заборонених предметів до установ виконання покарань є високий рівень та питома вага злочинів у сфері обігу наркотичних засобів у структурі усієї злочинності в установах виконання пока-

рань та слідчих ізоляторах (так звана пенітенціарна наркозлочинність) засуджених і взятих під варту осіб. Кількість таких злочинів постійно зростала – наприклад, з 28 у 2008 р. до 167 у 2013 р., а питома вага – з 5,2% у 2008 р. до 32,4% у 2013 р. [7, с. 21]. У зв'язку з цим, питання щодо поширеності злочинів у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів слід розглядати крізь призму саме корупційного блоку злочинності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України.

Самі засуджені намагаються різними способами втягнути в недозволені зв'язки працівників органів та установ виконання покарань. Представники злочинного світу активно і цілеспрямовано вишукують серед персоналу осіб, за допомогою яких вони б мали можливість реалізувати свої наміри. Персонал стає предметом вивчення з боку злочинного елемента: вивчаються інтереси, захоплення, слабкості для того, щоб ненав'язливо, через посередників, родичів запропонувати задовольнити потреби або інтереси співробітника [8, с. 118].

Слід вказати, що у випадку відмови працівника у налагодженні «співробітництва» із засудженими, останніми можуть висловлюватися погрози щодо співробітників та членів їх сімей, вживатися заходи щодо їх дискредитації, вчинюватися інші види протиправного впливу.

Разом з тим, більш поширеними є випадки, коли працівники добровільно, з корисливих мотивів доставляють заборонені предмети засудженим [6, с. 487]. Найпоширенішим способом встановлення незаконних зв'язків з пенітенціарним персоналом є підкуп.

Згідно з дослідженнями, у структурі наркотичних засобів, незаконний обіг яких забезпечено персоналом Державної кримінально-виконавчої служби України, переважає канабіс (92% випадків), у 5% – ацетільований та екстракційний опій, ще у 3% – інші наркотичні засоби та психотропні речовини, зокрема синтетичні – екстазі, ЛСД, амфетаміни, бупренорфін та ін. [9, с. 60]. У поодиноких випадках предметом цих злочинів можуть бути прекурсори, зокрема, ангідрид оцтової кислоти та фенілацетон, що може свідчити про певну поширеність фактів виготовлення наркотичних засобів безпосередньо на території установ виконання покарань [9, с. 60].

З метою доставлення наркотичних засобів на охоронювану територію, співробітники Державної кримінально-виконавчої служби України здійснюють маскуваність таких предметів:

поміщення в пачки з цигарками (в більшості випадків), взуття, приховання у спідню білизну, кишеню верхнього одягу, флакони з ліками, поміщення в продукти харчування тощо [9, с. 60].

Нерідко представники органів та установ виконання покарань вступають у позаслужбові відносини з особами, які керують транспортними засобами або супроводжують транспорт, який потрапляє на територію відповідних установ, з метою доставки продуктів харчування, речей, а також сировини на виробництво підприємств кримінально-виконавчої системи. Так само, представники персоналу вступають у позаслужбові стосунки з близькими особами засуджених та надають їм можливості передавати заборонені предмети в кімнатах тривалих побачень, передачах, посылках та бандеролях. З метою доставки заборонених предметів засудженим, протиправні зв'язки з персоналом можуть встановлювати й інші особи, які мають доступ на територію установ виконання покарань – адвокати, соціальні працівники, представники релігійних організацій, інші особи, які відвідують ці установи.

Системним явищем у кримінально-виконавчій системі є надання засудженим (ув'язненим) незаконних пільг та переваг під час відбування покарання, а також потурання їх протиправній діяльності.

Поширеною є практика отримання представниками персоналу неправомірної вигоди від засуджених та близьких до них осіб за: надання короткострокових і тривалих побачень, у тому числі з особами, не зазначеними у ст. 110 Кримінально-виконавчого кодексу України; приховання фактів вчинення правопорушень з боку засуджених; надання засудженим «покровительства»; забезпечення так званої «безпеки» окремих засуджених; можливість вільного і безконтрольного користування послугами мобільного зв'язку та мережею Інтернет; можливість перебування у дільниці соціальної реабілітації, а також проживання за межами установ виконання покарань тощо.

Поширеними є й факти вимагання неправомірної вигоди за надання засудженим вищевказаних «послуг», пільг та привілеїв. Так, за відмову ув'язненого виконати незаконні вимоги представників адміністрації установи, його можуть помістити у приміщення з ненадлежащими умовами тримання, не забезпечувати необхідним одягом і їжею, за різними надуманими підставами відмовляти у наданні побачень та ін.

Як уже зазначалося, поширеним є протиправне (за винагороду) сприяння засудженим у застосуванні до них умовно-дострокового, дострокового звільнення від відбування покарання, заміни невідбутої частини покарання більш м'яким. Після отримання незаконної винагороди співробітники установ виконання покарань, у тому числі керівництво та персонал відділів (груп) по контролю за виконанням судових рішень, вчиняють дії, спрямовані на підготовку умовно-дострокового звільнення засудженого від відбування покарання або заміну невідбутої частини покарання більш м'яким, забезпечують безпідставне застосування до нього заходів заохочення, готують подання та інші необхідні документи з метою складення в суду враження щодо позитивної спрямованості особистості засудженого та його дострокового виправлення.

Таким чином, з одного боку, з місць позбавлення волі безпідставно звільняється чимала кількість осіб, які жодним чином не довели своє виправлення. І навпаки, низка засуджених, які не мають змоги сплатити хабар за умовно-дострокове звільнення, навіть за умови зразкової поведінки, фактично позбавляються можливості достроково звільнитися.

Службові особи уповноважених органів з питань пробації можуть отримувати неправомірну вигоду за: невжиття заходів щодо ініціювання притягнення до передбаченої законом відповідальності засуджених, які перебувають на обліку і допустили порушення порядку й умов відбування покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, не виконали покладені на них обов'язки, вчинили правопорушення; безпідставне ініціювання перед судом питань щодо звільнення засуджених від відбування покарання після закінчення іспитового строку; свідоме нездійснення стосовно засуджених наглядових заходів, передбачених Кримінально-виконавчим кодексом України, Законом України «Про пробацію» [10] та Порядком здійснення нагляду та проведення соціально-виховної роботи із засудженими до покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, затвердженим наказом Міністерства юстиції України від 29.01.2019 р. № 272/5 [11].

Прикрим, але розповсюдженим явищем, є отримання керівництвом органів та установ виконання покарань незаконної винагороди за вирішення кадрових питань, влаштування осіб на роботу (службу), у тому числі тих осіб, які не відповідають встановленим вимогам,

незаконне просування по службі. Аналогічним чином, за незаконну винагороду керівництво установи виконання покарань може забезпечити й фіктивне влаштування засудженого на роботу, що дозволить йому безпідставно отримувати трудовий стаж та створити умови для умовно-дострокового звільнення.

Непоодинокими є випадки вчинення керівництвом та іншими відповідальними особами органів та установ виконання покарань розкрадань товарно-матеріальних цінностей – паливно-мастильних матеріалів, продовольства, будівельних матеріалів, продукції, що виробляють підприємства кримінально-виконавчої системи.

В якості корупційного правопорушення можна також розглядати випадки незаконного використання праці засуджених (у тому числі в особистих домоволодіннях та на об'єктах приватного бізнесу), використання матеріальних цінностей установ виконання покарань та підприємств кримінально-виконавчої системи (приміщень, транспорту, промислового обладнання тощо), у тому числі влаштування керівництвом установ виконання покарань власних виробництв, майстерень на території цих установ з використанням безоплатної праці засуджених.

Протягом останніх років надзвичайно гостро постало питання додержання Закону України «Про публічні закупівлі» [12] під час здійснення закупівель товарів, робіт і послуг для забезпечення потреб держави у кримінально-виконавчій сфері.

Як зазначається фахівцями, протиправні діяння у цій сфері базуються на змові щодо тендерів і виражаються або у неправомірному відхиленні учасника, або ж у свідомому допущенні до тендеру особи, документація якої не відповідає вимогам ані тендерних правил, ані законодавства, у неправомірному скасуванні закупівлі, необґрунтованому знятті пропозиції з аукціону, участі у ньому пов'язаних осіб [13, с. 19].

Поряд з одержанням неправомірної винагороди за визначення переможцями тендерних процедур, злочинні дії представників персоналу органів та установ виконання покарань можуть проявлятися і у розкраданні державних коштів, виділених на оплату закуплених товарів, робіт, послуг, складанні і видачі у зв'язку з цим підроблених документів (актів прийняття виконаних робіт тощо).

Висновки. Корупційна злочинність персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України є найбільш розповсюдженим видом злочинності цієї категорії осіб.

За безпосередньої участі персоналу органів та установ кримінально-виконавчої сфери, в установах виконання покарань і слідчих ізоляторах фактично склалася ціла система нелегального бізнесу – наркоторгівля, поставки інших заборонених предметів та речовин, безпідставне надання засудженим пільг та переваг під час відбування покарання, сприяння за незаконну винагороду у застосуванні до них умовно-дострокового та інших видів звільнення від відбування покарання.

Поширеною практикою залишаються факти одержання керівним складом неправомірної вигоди за вирішення кадрових питань, розкрадання грошових коштів та товарно-матеріальних цінностей, незаконне використання державного майна та праці засуджених (ув'язнених) для задоволення власних потреб, порушення встановлених законодавством правил під час здійснення публічних закупівель у кримінально-виконавчій сфері.

Напрямами подальших досліджень з означеної проблематики є виокремлення та аналіз чинників формування та поширення пенітенціарної корупції, а також розроблення комплексної системи заходів попередження цього явища.

Список використаної літератури:

1. Орел Ю. В. Кримінальна відповідальність за злочини проти нормальної діяльності органів і установ пенітенціарної служби України : монографія. Х. : ТОВ «В справі», 2016. 416 с.
2. Єдиний звіт про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення за 2020 рік. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=114141&libid=100820&c=edit&_c=fo (дата звернення: 01.06.2022).
3. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : наказ Міністерства юстиції України від 28.08.2018 р. № 2823/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1010-18#Text> (дата звернення: 04.06.2022).
4. Конопельський В. Я., Бібік І. С. Запобігання корупційним правопорушенням в установах виконання покарань. *Кримінально-правові та кримінологічні засади протидії корупції* : збірник тез доповідей V Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 31.03.2017 р.). Х. : ХНУВС, 2017. С. 108–110.
5. Богатирьов І. Г., Лисенко В. О. Кримінологічні засади запобігання злочинам корупційної спрямованості у пенітенціарній системі України : навчальний посібник. К. : ВД «Дакор», 2014. 196 с.

6. Копотун І. М. Кримінологічна характеристика проникнення до засуджених до позбавлення волі заборонених предметів. *Форум права*. 2013. № 1. С. 486–491.
7. Примаченко В. Ф. Кримінологічна характеристика та запобігання проникненню заборонених предметів до установ виконання покарань : методичні рекомендації / за заг. ред. В. В. Шаблістого. Дніпро : Біла К. О., 2019. 72 с.
8. Ткаченко О. Г. Детермінанти корупційних проявів у Державній кримінально-виконавчій службі Міністерства юстиції України. *Актуальні проблеми освіти, науки та галузевого законодавства у світлі вимог Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки* : матеріали Міжнародної заочної науково-практичної конференції (м. Чернігів, 30.06.2017 р.). Чернігів : Десна Поліграф, 2017. С. 117–120.
9. Ліховіцький Я. О. Особливості механізму корисливих ненасильницьких злочинів, передбачених статтями 364, 365 та 369-2 КК України, вчинюваних працівниками Державної кримінально-виконавчої служби України. *Право і безпека*. 2017. № 1 (64). С. 58–63.
10. Про пробацію : Закон України від 05.02.2015 р. № 160-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160-19#Text> (дата звернення: 07.06.2022).
11. Про затвердження Порядку здійснення нагляду та проведення соціально-виховної роботи із засудженими до покарань, не пов'язаних з позбавленням волі : наказ Міністерства юстиції України від 29.01.2019 р. № 272/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0120-19#Text> (дата звернення: 03.06.2022).
12. Про публічні закупівлі : Закон України від 25.12.2015 р. № 922-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19#Text> (дата звернення: 09.06.2022).
13. Гута В. І. Особливості кримінальної відповідальності за злочини під час здійснення публічних закупівель у кримінально-виконавчій сфері. *Кримінально-виконавча система України та її роль у розбудові правової і соціальної держави* : матеріали IV заочної науково-практичної конференції (м. Чернігів, 25.04.2019 р.). Чернігів : Академія ДПТС, 2019. С. 18–21.

Serazhym I. R. Penitentiary corruption as a criminological problem

The article is devoted to the study of penitentiary corruption as a criminological problem. The current state of corruption crime of the personnel of the State Criminal-Executive Service of Ukraine is considered, its quantitative and qualitative characteristics are investigated, the main directions of corruption activity are analyzed. It has been established that in the structure of corruption crime of the personnel of the State Criminal-Executive Service of Ukraine, criminal offenses in the field of official activity, acceptance of a proposal, promise or receipt of undue benefit by an official first of all, as well as criminal offenses in the field of trafficking in drugs, psychotropic substances, their analogues or precursors, prevail as a whole. It is determined that most of the corruption crimes committed by representatives of bodies and institutions of execution of punishments are related to the receipt of unlawful benefit for the supply of prohibited objects and substances, including drugs, psychotropic things, their analogues or precursors to convicts and prisoners. It has been established that the systemic phenomenon in the criminal-executive sphere is the provision of illegal benefits and advantages for convicts while serving their sentences (assistance in the early release from serving their sentences, replacing the unserved part of the punishment with softer ones, etc.), as well as indulging their illegal activities in exchange for material resources. It is determined that in the sphere of execution of punishments it is also common to receive illegal remuneration for solving personnel issues, theft of commodity values of institutions of execution of punishments, illegal use of labor of convicts, violation of legislation in the field of public procurement. Based on the conducted study, conclusions about the prevalence of corruption in the penitentiary sphere, the need for further investigation of the determinants of penitentiary corruption and the development of a comprehensive system of measures to prevent this phenomenon is emphasized were made.

Key words: *corruption, corruption offenses, personnel of the State Criminal-Executive Service of Ukraine, crime of the personnel of the State Criminal-Executive Service of Ukraine, deviant behavior of the personnel of the State Criminal-Executive Service of Ukraine.*